

Teoretični izviri oblikovane krajine – ob primerih iz prakse

V krajinskem oblikovanju se vsebina, oblika in funkcija prepletajo na kompleksnejši način kot pri katerikoli drugi likovni disciplini, saj to oblikovanje neizogibno vključuje nepredvidljivost in spremenljivost narave. Prav narava oziroma reprezentacije narave kot kulturnega in estetskega konstrukta so tisti dejavnik, ki najbolj opredeljuje naše delo. Tudi zato, ker se, v nasprotju s tem, kako na načrtovalski postopek gledajo ustaljene prakse, ki sodelujejo pri nastajanju krajine, proces snovanja in uresničevanja oblikovane krajine ne začne z izdelavo inventarizacije in analiz ter se tudi ne konča s trenutkom, ko naročnik prevzame izvedeno delo, temveč se takrat šele začeta njegova rast in razvoj, in lahko zaživi v mnogih zgodbah, ki jih vanj zapišejo ljudje. Korenini namreč v individualnih in kolektivnih konstrukcijah narave in družbene realnosti, ki opredeljujejo naš pogled in pogojujejo prepoznavanje oblikovalskega problema. Podlaga za zapisovanje zgodb, za poetiko, ki se skriva v ne povsem predvidljivi uporabi oblikovanih krajin pa je igra, ki kot osnovno gibalno vsake ustvarjalnosti temeljito prežema tudi načrtovanje, ne glede na racionalnost programskih izhodišč in stopnjo objektivizacije samega postopka. Metodo, s katero krajinska arhitektura daje obliko stvarnosti, ki nas obdaja, bom prikazala z izbranimi primeri lastne projektantske prakse, ki so skušali udejaniti predstavljena teoretična izhodišča. Ob tem bo še poseben poudarek namenjen vlogi narave, točneje, oblikovane, **nove** narave pri humanizaciji urbanih sredin, vlogi igre kot obliki svobode govora in vlogi prostora kot izhodišča za pripoved.